

mere tilfældige Begivenheder, det er, om jeg saa maa sige, mere tilskikkede Onder, som Samfundet normalt ikke kan bekæmpe, men hvorimod den private naturligt maa værgе sig ved Forsikring. Naar disse Ulykker bliver af en overvældende Karakter, rammer store Dele af Landet, som f. Eks. store Oversvømmelser eller store Haglskader kan gøre det, maa Staten ganske vist træde hjælpende til. Men de kan dog slet ikke sammenlignes med et stadigværende Onde som Arbejdsløsheden, der har sin Rod i Samfundsforholdene. For øvrigt er der jo ikke noget i Vejen for, at Arbejdsløsheden en skønne Dag kan vise sig ude paa Landet; der spiller den ikke nogen stor Rolle i Øjeblikket, men den kan komme, og i saa Fald vil man paa Landet have akkurat den samme Interesse i Forsikringen som Befolkningen i Byerne. Man maa altid se paa den Slags Stats-Spørgsmaal fra Totalitetens Synspunkt og ikke fra et særligt Landbosynspunkt eller Arbejdsgiversynspunkt, det bør man i hvert Fald bestræbe sig for.

Der er i øvrigt ikke noget i Vejen for at søge en Begrænsning af Statens Tilskud, hvad ogsaa to ærede Medlemmer har været inde paa. Det forekommer mig rigtigt at søge at finde en saadan Begrænsning, saa der ikke læsses alt for urimelige Byrder over paa andres Skuldre. Dertil skal jeg for mit Vedkommende gerne være medvirkende.

Den højtærede Minister sagde i Gaar til mig, at det ikke kunde forlanges, at man helt skulde henvise den Arbejdsanvisning, der hører hjemme i Arbejdsløshedskasserne, til den offentlige Arbejdsanvisning, saa længe man ikke havde organiseret en saadan. Men det er jo dog den højtærede Ministers Mening med det Lovforslag, han har fremsat om Arbejdsanvisning, at søge denne Arbejdsanvisning organiseret. Det forekommer mig, som sagt, rigtigt alene at henvise til offentlig Arbejdsanvisning; men den maa naturligvis først organiseres, hvad der kan tages Hensyn til ved i Loven at fastsætte en passende Overgangstid. Dette var jo den højtærede Ministers eneste Indvending; den kan altsaa ikke være afgørende, saa jeg haaber, der skal kunne findes en Udvej. Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedsforsikringen griber ind i hinanden; derfor passer det Billede, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) brugte om Tandhjulene; det er to selvstændige Væsener, om jeg saa maa sige, der slet ikke kan gaa uden at komme til at gribe ind i hinanden. Dette gør det nødvendigt, at disse to Spørgsmaal løses paa een Gang, hvilket — højst uheldigt

— ikke er sket forrige Gang. Men nu er der Anledning dertil, og jeg vil derfor gerne lægge det høje Ting paa Sinde at søge disse Spørgsmaal løst samlede, og ikke som to Halvheder, der i Virkeligheden ikke danner en fuldkommen Helhed. Det glæder mig meget, og jeg lægger Vægt paa, at den højtærede Minister i Virkeligheden ikke havde anden Indvending end den, at den offentlige Arbejdsanvisning maatte organiseres, inden den kunde erstatte Arbejdsløshedskassernes. Deri er jeg ganske enig, men dette forhindrer ikke, at Princippet gennemføres.

Schovelin: Jeg maa tilstaa, at jeg blev noget beroliget ved at høre det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) tale i Dag, thi da jeg havde hørt den ærede Minister i Gaar, fik jeg en levende Fornemmelse af, at ihvorvel jeg mente at have hørt nøjagtig efter, hvad det ærede Medlem sagde, maatte jeg dog paa afgørende Punkter ikke have formaet at gribe Meningen af hans Ord. Den højtærede Minister resumerede de af det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds gjorte Betragtninger derhen, at det ærede Medlem mente, at Statstilskudet ikke længere skulde gives som en Del af Præmien, men derimod som en Del af Understøttelsen, og da jeg ganske naturligt som Højremand har den dybeste Respekt for, hvad en Minister siger, og bøjer mig uvilkaarligt for hans Autoritet, maatte jeg straks sige til mig selv, at saaledes maatte det være, jeg maatte have misforstaaet eller overhørt vigtige Passager i det ærede Medlems Bemærkninger, og paa dette sit Udsagn byggede oven i Købet den højtærede Minister en stor Del af sit Foredrag. Jeg beklager, at den højtærede Minister ikke er til Stede. Jeg sætter megen Pris paa, at den højtærede Minister har saa megen Respekt for det høje Lands-ting, at han forlader dette belevenhedsmæssigt set inferiorе Ting for at begive sig op til Debatten der, og der kan maa-ske senere blive Lejlighed til i et Udvalg eller paa anden Maade at drøfte dette Spørgsmaal med den højtærede Minister. For mig har det, som sagt, været en Beroligelse at høre det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds tale i Dag, for det vilde forekomme mig at være en absurd Idé at forlade det forsikringsteknisk naturlige og det, som nu en Gang er det historiske bestaaende paa dette Punkt, det, som har vist sig at staa sin Prøve i Praksis, nemlig at det offentliges, Statens